

‘Ik hoef met mijn kleding **niet** te **bewijzen** hoe goed ik kan wandelen.’

Joyce Roodnat over de ‘professionele wandeloutfit’

*Wekelijks doet Joyce Roodnat in NRC Handelsblad verslag van haar wandelbelevissen in Nederland en daarbuiten. Ze is ook de schrijver van **Een kwestie van lef. Stijlgids voor vrouwen tussen de 40 en de 60+** en moet wel een uitgesproken mening hebben over ‘verantwoorde wandelkleding’.*

‘Het enige wat echt belangrijk is zijn de schoenen’

Waterdichte gore-tex-schoenen, coolmax-sokken, een ademende broek, een windafstotend jack, een rugzak met een ventilatiesysteem, is dat nou allemaal nodig? Welnee! Het enige wat echt belangrijk is zijn de schoenen. De vorm van veel van die echte wandelkleding lijkt wel gemodelleerd naar Mondriaan: recht. Zo zitten mensen niet in elkaar. De vele zakken zitten vaak op rare plaatsen. Soms zit er ook zo'n lusje aan waar een hamer in kan. Waarom? Ik neem nooit een hamer mee. Sokken? Ik heb van die links-rechts sokken. Die vond ik gewoon leuk om te kopen, maar het is niet echt nodig. Ik draag ze vaak andersom, daar merk je niets van. De kleuren van outdoor-kleding vind ik zo saai. Als er dan kleur gebruikt wordt, zijn het gelijk weer van die hele felle kleuren: knaloranje bijvoorbeeld. Dat vind ik ook niet mooi.

Wat draag je dan wel?

Natuurlijk is het wel fijn om tijdens het wandelen kleding te dragen die comfortabel zit. Maar nergens staat dat ge-

makkelijke kleding lelijk moet zijn. Mijn wandelkleding vind ik ook in gewone winkels. Ik heb net een prachtige wijde broek gekocht van het merk Agnès B.; dun materiaal dat prachtig valt en heel snel droogt. Deze broek kost trouwens hetzelfde als een hightech afritsbroek. Na veel zoeken heb ik in de buitensportwinkels een merk gevonden dat wel een mooie pasvorm heeft, daar heb ik wel het een en ander van. Ik draag ook vaak mijn 'gewone' kleding, bijvoorbeeld deze blouse (Joyce draagt een wit met lichtroze fijnegeborduurde semi-transparante blouse, JW). Verder draag ik vaak een hoed, een pet staat stom! Bijkomend voordeel is dat je dan geen zonnebril nodig hebt en je nek niet verbrandt. Ik heb een mooie zachtgroene regenjas en als alternatief voor de korte broek draag ik vaak rokken. Ja, met mijn wandelschoenen eronder. Ik vond dat eerst ook een beetje raar. Maar toen dacht ik aan een ballet van Anne Teresa De Keersmaeker. Ken je dat, van die meisjes met fijne jurkjes aan, maar wel met enorme boots eronder? Zo moet je dat zien: eigenlijk best een stoere combinatie.

Waarom vind je het zo belangrijk om er goed uit te zien tijdens het wandelen? Is het niet lekker om daar eens even helemaal niet mee bezig te zijn?

Zo werkt dat niet voor mij. Ik denk echt dat je je beter voelt als je er moeite voor doet om er goed uit te zien. Ik ben ervan overtuigd dat dat voor iedereen zo werkt. Het is een soort respect voor jezelf en voor je medemens. En dat houdt bij mij niet ineens op als ik ga wandelen. Maar ik veroordeel mensen die daar anders over denken niet. Ik wil er alleen zelf niet zo uitzien. En mijn man moet er ook niet al te slordig bij lopen ...

Zie je onderweg wel eens kledingstukken die verboden zouden moeten worden?

Nee hoor. Wat ik wel lelijk vind is vormloze, verschoten, versleten kleding. Dat zie je trouwens vaker bij mannen dan bij vrouwen. Soms zie je een stel met identieke felgekleurde jacks. Ik vind het al moeilijk voor te stellen dat een van de twee het een mooie jas vond. Maar allebei?

Hebben die 'schutkleuren' van veel wandelkleding niet een functie?

Zodat je beter op kan gaan in de natuur? Onzin! Kijk maar naar de bonte specht, de Vlaamse gaai of de ekster. Die vallen toch ook enorm op? Dan ben ik liever een vogel dan een boom.

Heb je tips hoe je een saai outfit kan opvrolijken?

Lippenstift! Jammer voor de mannen maar voor vrouwen doet het wonderen. Het behoort tot mijn standaard wan-

deluistrusting, samen met mijn kompas, want dat heeft een spiegeltje. Ik krijg er wel heel vaak commentaar op van medewandelaars. Vaak reageer ik dan met: 'Leuk hè, zou je ook eens moeten proberen. Het staat echt iedereen!' Ze vinden lippenstift overdreven en, denk ik, niet passen in het 'wandelpaaltje'.

In je stijlgids staat ergens: 'Kleding is praten zonder woorden'. Zeggen wandelaars ook iets met hun kleding?

Door allemaal ongeveer dezelfde kleding te dragen herken je elkaar natuurlijk makkelijk. En als je als wandelaar door een dorpje loopt is het voor de bewoners gelijk duidelijk wat je daar komt doen. Herkenbaarheid is dus één ding. Iets anders is dat wandelen door zo'n uitrusting een wat serieuzere uitstraling krijgt. Wandelen is anders ook maar zo'n eenvoudig iets. Met die kleren uit de buitensportzaak wordt het een echte sport: hier loopt niet iemand zomaar een ommetje te maken, nee, hier loopt een wandelaar. De kleding staat vaak ook stoer. Maar ik hoef met mijn kleding niet te bewijzen hoe goed ik kan wandelen.

Ben je wel eens ergens helemaal verkeerd gekleed beland?

Ik was ooit eens met mijn man en twee tienermeiden op vakantie in Italië. Aan het eind van een wandeldag, die zwaarder was dan we gedacht hadden, kwamen we een fantastisch restaurant tegen. Daar wilden we eten. Maar we stonken verschrikkelijk en waren niet helemaal dressed for the occasion. Ik heb de ober gevraagd of we toch welkom waren. Het was geen probleem maar ik vind het respectvol om het toch even te vragen.

Genoeg over kleding.

Is Italië je favoriete wandelbestemming?

Ik kom er heel graag want elk deel van het land is weer anders. De Po-vlakte vond ik, ondanks dat iedereen ons afraaide om er te gaan wandelen, verrassend mooi. Het zonlicht over de rijstvelden is prachtig. Ik hou ook erg van Engeland. In Italië vinden ze wandelen eigenlijk maar raar, maar in Engeland doet iedereen het. Je voelt je er als wandelaar echt welkom. Geweldig dat je daar overal het *right of way* hebt.

Hoe ziet jouw ideale wandeldag eruit?

Die begint heel vroeg want dan is het licht zo mooi. Het weer is ook belangrijk. Regen vind ik niet erg, maar het allermooist vind ik een mooie wolkenlucht met wat blauw. Zestien graden is ideaal. Langs de kust lopen is heerlijk. Het hoeft voor mij geen rustige route te zijn, want ik praat graag met de mensen die ik tegenkom. Die ren, ook altijd leuk. Ik word nog steeds blij van een hert of een vosje. Ik ben ook iemand die naar een weiland loopt en 'Hallo koetje' roept. Mijn man maakt veel foto's. Wij staan dus veel stil, ook bij planten en bloemen. Vijftien tot twintig kilometer wandelen vind ik prettig, meer vind ik niet leuk meer. We doen altijd veel langer over een wandeling dan de 'richttijd'. Wandelen heeft voor mij niets met presteren te maken. Je valt er niet eens van af. Nee, ik doe het voor de ontspanning en voor alles wat ik onderweg meemaak. En omdat het zo persoonlijk is: als wij samen wandelen maken wij toch ieder een andere wandeling, ook al wandelden we hand in hand. Want elke wandeling is een unieke ervaring. *

Na jarenlang gewerkt te hebben als chef kunstredactie van NRC Handelsblad, geeft Joyce Roodnat (1955) sinds 2006 het hoofdredactionele commentaar in dezelfde krant. Recent verscheen van haar *Ik wandel dus ik besta*, een keuze uit de wandelingen die ze de afgelopen drie jaar maakte voor de wekelijkse rubriek 'Aan de wandel'. Uitgebreide informatie over de wandelroutes ontbreekt. In plaats daarvan zijn de beschrijvingen persoonlijk, poëtisch en humoristisch. In 2007 verscheen *Een kwestie van lief. Stijlgids voor vrouwen tussen de 40 en de 60+*. Joyce schrijft daarin over de voordelen van het ouder worden. Het boek geeft adviezen op het gebied van uiterlijk en mentaliteit en bevat tips voor shoppen, kleding en make-up.

